

Thøger Larsen
Nornen Verdandes Vækstsang

Du vækkes ved Kys og Farver og Skær
til Liv paa den jagende Jord.
Din Barndom er tryk. Din Fader er nær.
Og Taarerne tørrer din Mor.

Der vokser Haar paa din Hovedhud
og Tænder af Kæbeben.
Af Fingre og Tæer stritter Neglene ud.
Du skriger i Natten sen.

Det dæmmer i Hjernens Kuppel snart,
dit Øje blinker af Id.
Du mærker Evner af mangen Art
og efteraber med Flid.

Din Sjæl ligger blik for Miner og Ord.
Du grunder og samler dig Kløgt.
Du prøver den Ed, som de voksne svor,
skønt Hjertet fryser af Frygt.

Du vokser som Planten i Søvn og Sol
og arver Alverden glad.
Den Hane, som Guld over Morgenens gol,
den faar du til Middagsmad.

Du fabler om Slotte paa alle Skyer
og Skuder paa alle Søer.
Bag Bakken er Lande med vilde Dyr,
vild Sommer og Sydhavs-Øer.

Oldtidsmaanen er ildet mat
over de dødes Muld.
Dig Fortiden tykkes en Drømmenat,
af støvede Straaler fuld.

Din Søvn har varet en Evighed,
med *dig* blev det Dag paa Jord.
Da *du* under Sol dine Øjne gned,
sad Lykken ved Livets Bord.

For første Gang er en Verden vakt
i Sandhed og Hjertet nær,
og Somrene lyse om Huset lagt
med tyngede Æbletrær.

Der ligger en Løndom ved Solens Bryst,
og Straalerne hyller en Sang.
Der faldt fra Himlen en blodig Lyst,
hvori du synker engang.

Se Kilder i Kvindeøjnes Blaa,
der vælder gyldent ved *dig*.
De Kilder mod evige Glæder gaa,
du følger kun Lykken paa Vej.

Du hviler dig midt i en Evighed
og mærker ej Tiden klart.
Saa falder du som fra Himle ned
hvert Aar med stærkere Fart.

Du føler, du rejser om Solen rundt
med ubønhørlig Hast.
Lig Bobler brister hvert Sekund,
hvert Hjerte brister og brast.

Naar Sønner og Døtre sniger sig hjem
ved Morgen-Maaneskin,
saa ved du, Verden ejes af dem
og næppe mere er din.

Du spejder ømt efter arme Straa,
du traadte med Barnets Fod,
men andre Græsser paa Marken staa,
end der i din Barndom stod.

Andre Bølger gaar mod Strand,
andre Fugle mod Sky,
andre Straaler fra Himplens Brand.
Jorden har Barndom ny.

Du søger fortvivlet med Nuets Glød
at tænde en Stund, der fôr.
En eneste Stund. Din Fader er død.
Din Moder er under Jord.

Du føler, hvor Livsflammen Aar for Aar
forbrænder dit Hjerte til Kul ...
hører den hylende Træk, der gaar
gennem Livsgaadens Nøglehul.

Vær glad, om du møder et vissent Skær
i Drømme fra Barndoms Vaar.
En Naadens Søvn. Din Fader er nær.
Din Moder i Køkkenet gaar.

Slægternes Træ, 1914.

